

↳ *Tatár Sándor*

Uramatyám! Csak nem szerelmesv...?!

Nem tudom, mit kezdjek a kezeimmel
— illetve tudni tudom: ott a golyóstoll,
a boríték, vagy épp a kávéscsésze, az ott
a füle, meg kéne ragadni; egyikkel a másikat
megcímezni, amazt pedig a számhoz emelni és
kiinni (nocsak, a szám s a nyelvem is jó valamire),
csak épp — minek?

Nélküled

dohos a levegő, mint egy szellőzetlen pincében,
fűrészpor-ízű a legpompásabb pecsenye,
egyik honlap unalmasabb s száalmasabb, mint a másik,
kár kiállniuk hajnalban a buszoknak a garázsból,
a kávézóknak kinyitni,
s hogy emberek egy fehér falra bámuljanak, ahová egy
villódzó fénykúp mozgóképeket vetít, vagy föl egy színpadra,
ahol reflektorok poros fénykévéjében vagy
kimódolt félhomályban más emberek úgy *tesznek, mintha* —
az egyszerűen abszurdum; mért vannak ezek szabadlábon?!

Nélküled

lehet, hogy ötször fényesebben ragyog a nap,
kétszer olyan virgoncak
az ide-oda nyilalló szitakötők,
és ötször boldogabban ciripelnek a tücskök.
Az én tudóm, mellkasom meg

ezerszer szabadabban

tágul. — Egyetlen apróság hibádzik:
mindez nem érdekel.

Megkülönböztetett bánásmód

Elkülönít a többiektől. Mondja:

Vegyülni nem akartál, ám legyen!

Én hógutát kapok a csontörülő hidegtől
(mint töppedt alma téli ághegyen).

Körüljár, megnéz, fejet csóvál —

Ez az én formám; ösztövért falat...

*Magunkfajta a kinnak tőkájéért jótáll,
ízeltőül most elég a kamat.*

S igazat szól, mert nagyon elég, tényleg.

A jóváírás szeszélyes, de jön.

Nem a tanulság, csak a nádpálca a lényeg;
de közben flegma. Ez neki öröm??

Nyilván rutin, mint kápónak, fegyőrnek —
a monotoniaért én sajnáljam őt!?

Így szól: *Szenvedéstartót faragok belőled.*

(szeme s pillája bakfisé, de zord szakáll a rőt)

Én jövők-megyek, mi mást is tehetnék?

Tudván, hogy célkeresztje bármikor befog;

nem véd sem jövő-vízió, sem emlék.

Táncmester ostorral, s a koreog-

ráfíja önkényes, nem ismer kegyelemdöfést.

Hiába várom, hogy leszámol majd egy éjjelen.

(Most, hogy már hasznát úgysem veszed, jól agyadba véd...)

Leválasztott a többiekről; hordom

belső bélyegem.